

[C. J. F. Sven.]

med Faget. Jeg synes, at det netop havde været udmærket.

I min Omtale af Specialfabrikkerne fremsatte jeg, sidst jeg havde Ordet, den Udtalelse, at Specialfabrikanterne kunde deres Metier og lidt til, og den højtærede Minister var meget nysgerrig i den Anledning. For det første tror jeg nu, at han lægger i Ordene „lidt til“ noget, som han gerne vilde have, jeg skulde sige, men som han ikke selv vilde sige. (*Indenrigsministeren* [Dahlggaard]: Det kan betyde meget). Det kan betyde meget, men forstaaet paa den bestemte Maade, som den højtærede Minister gerne vil have det forstaaet, vil han ikke selv sige det, og saa er det jo let nok at provokere mig til at sige det. For øvrigt kunde der ogsaa ligge dette ganske naturlige deri, at udover den rent faglige Dygtighed til at fremstille disse Specialfabrikater er de paagældende i Besiddelse af en Forretningsdygtighed, med hvilken den højtærede Minister, selv om han tager Sundhedsstyrelsen og hele Apotekerhistorien med, ikke formaar at hamle op. Skulde der i Ordene „lidt til“ kunne lægges mere, maa jeg opfordre den højtærede Minister til at sige det. Nu har jeg givet een Forklaring. Skulde der være flere Forklaringer, beder jeg den højtærede Minister fremkomme med dem. Nu er Sorteper gaaet videre.

Hvorvidt en eventuel Bestemmelse om, at Læger ikke maa deltage i Medicinalfabrikkers Styrelse, Drift eller lignende, kommer i den ene eller den anden Lov, kan være mig fuldkommen ligegyldigt, og jeg forstod Ministeren saaledes, at den højtærede Minister var villig til at gaa ind i en Forhandling om dette Punkt og nærmest havde den Indvending at gøre, at det ikke hører hjemme i Apotekerloven, men i Lægeloven. Maa jeg rent sagligt sige, at hvis denne Bestemmelse ikke hørte hjemme i Apotekerloven, hvorfor har man saa i Apotekerlovens § 4 en ganske tilsvarende Bestemmelse, for saa vidt angaar Drift af Apoteker. Der staar i § 4, at en Læge maa ikke drive Apotek eller deltage i et Apoteks Drift. Jeg ønsker altsaa kun denne Bestemmelse suppleret for Medicinalfabrikkers Vedkommende, dog med den yderligere Lempelse, at saadan Deltagelse kan tillades efter Indenrigsministerens Bestemmelse.

Mine Bemærkninger om Laan fra Apotekerfonden til Etablering af nye Apoteker eller til Apoteker, der skal have Inventar og Varelager, synes i nogen Grad at være blevet misforstaaet ikke alene af den højt-

ærede Indenrigsminister, men ogsaa af det ærede Medlem Hr. Bjerring. Den højtærede Minister mente, at jeg saa Sagen fra Kreditorinteressers Side. Den højtærede Minister maa saa ikke have set Fortrykket rigtigt igennem. Jeg gjorde netop gældende, at jeg syntes, det var en udmærket Bestemmelse, at man kunde laane fra Apotekerfonden. Jeg henviser til Sp. 1669, hvor der udtrykkeligt staar, at jeg synes, det er en udmærket Bestemmelse. Men samtidig gjorde jeg opmærksom paa, at hvis man vil hjælpe, skal man hjælpe fuldt ud, og saa maa man give Laanene saa store, at de kan dække den paagældendes Behov, ikke alene til Inventar og Varelager, men ogsaa til Driftskapital.

Kreditorinteresser er der saamænd ingen Grund til at varetage, alene af den Grund, at Kreditorer, Laangivere, ikke er særlig ivrige for at yde flere Laan end højst fornødent. Den Risiko, som der er ved at laane ud i Apoteker, er ikke ringe; det bemærkede jeg ogsaa i min første Tale. Men hvis man saa oven i Købet udruster Staten som Laangiver i dette Forhold med en Førstehaandspanteret fremfor de øvrige Laangivere, vil de ulykkelige Mennesker, der laaner, komme fra Scylla i Karybdis. Dertil kommer, at Sikkerhed i et Varelager er i allerhøjeste Grad problematisk. Hvor stort et Varelager skal man ligge med? Det kan være, at vedkommende i det Øjeblik, han laaner, har Brug for et forholdsvis stort Varelager, men det kan uden Illoyalitet fra hans Side forme sig saaledes, at han, naar endelig en Gang Laanets Tilbagebetaling bliver aktuel, staar med et meget mindre Varelager, fordi han ikke har Brug for nu at have det større, end det er blevet.

Jeg har udtalt Tvivl om, hvorvidt Rekognitionen, som er paalagt de reelle Apoteker ved Ejerskifte, var retsgyldig. Den højtærede Minister argumenterede egentlig ikke herimod udover at hævde, at den var retsgyldig, og at det ikke var blevet bestridt. Nu er det for mig ikke afgørende, om noget er blevet bestridt eller ikke. Det afgørende er det rent retlige. Jeg formoder, at den Rekognition, der er blevet paalagt, og som er paa 1 000 Kr. ved hvert Ejerskifte i et reelt Apotekerprivilegium, er en Afgift, som i Forhold til de Summer, det drejer sig om, ikke betyder saa meget, at der har været videre Anledning for de paagældende til at prøve Spørgsmaalet ved Domstolene. Men jeg peger paa, at Spørgsmaalet ikke er retlig